

AZ UTOLSÓ HÁZ AZ UTCÁBAN

CATRIONA WARD

PULSE
VALOGATÁS

Ted Bannerman még mindig abban a házban lakik, amelyben felnőtt. Gyakran törnek rá nyugtalanító gyermekkori emlékek, és mániákusan foglalkoztatják azok a dolgok, amiket a közeli erdőben ásott el. Két társa van: az egyik Lauren, a kamasz lánya, aki rendszeres dühkitörésekkel küzd, és akinek nem engedi, hogy rajta kívül bárkivel is kapcsolatba lépjen. A másik pedig Olivia, a hűséges macskája, aki úgy érzi, hogy Istentől kapott küldetése megvédeni Tedet. Rajtuk kívül a férfi egyetlen bizalmasa a „bogárember”, egy terapeuta, aki előtt csak nehezen tudja eltitkolni valódi érzéseit.

A Ted szomszédjába újonnan beköltöző Dee Waltersnek szilárd meggyőződése, hogy Ted rabolta el tizenegy évvel korábban a kishúgát a közeli tó partjáról. Amikor kutatni kezd utána, hirtelen felborítja Ted addigi viszonylag nyugalmas életét...

Az olvasó számára elszórt, finom nyomok rémisztő értelmet nyernek, ahogy lassan kezd összeállni Ted valódi története ebben az izgalmas és kiszámíthatatlan történetben.

CATRIONA WARD

Az Egyesült Államokban, Washington DC-ben született. A gyermekkorát itt, valamint Kenyában és Madagaszkáron, Jemenben meg Marokkóban töltötte. Az oxfordi St Edmund Hall angol szakán tanult, a Kelet-angliai Egyetemen kreatív írásból szerzett mesterdiplomát. Műveit számos díjjal és kitüntetéssel ismerték el. Catriona az egyetlen nő, aki kétszer is elnyerte az August Derleth-díjat. Az írónő Londonban és Devonban él.

Tudj meg többet a könyvről:

www.twitter.com/CatrionaWard

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Nem véletlen, hogy mindenki erről a műről beszél. Elolvastam és lenyűgözött. Minden idegszálunk megfeszül, és csak a legvégén derül fény az elképesztő titkokra.”

Stephen King

„A könyv kegyetlenül tárja fel az emberi tudatot: úgy bukkan elő a jellem, mintha jégcsákány hasítana egy ősi gleccsert. Minél mélyebbre jutunk, annál jobban ráz a hideg.”

The New York Times

„Ez a mesterien megírt horrorregény szinte lehengerel az érzelmi erejével, és csak nagyon lassan múlik el a hatása.”

Publishers Weekly

„Kötelező olvasmány mindazoknak, akik szeretik a labirintusszerű elbeszéléseket, amelyek kirántják a szőnyeget az ember lába alól, és egy koromsötét szobába taszítják.”

NPR

„Ez a fordulatokkal teli, nagyon eredeti gótikus horror hatalmasat fog szólni.”

Guardian

„Talán a leghomályosabb pszichológiai tanulmány a horrorok történetében – egy olyan könyv, melyben a titkok épp olyan szomorúak, mint amilyen megdöbbenőek.”

Esquire

CATRIONA WARD

AZ UTOLSÓ
HÁZ
AZ UTCÁBAN

— részlet —

Ted Bannerman

Ma van a Jégkrémes Kislány évfordulója. A tónál történt, tizenegy éve – a kislány ott volt, majd egyszer csak eltűnt. Szóval ez már eleve egy rossz nap, de aztán még azzal is szembesülök, hogy egy Gyilkos van közöttünk.

Olivia nagy huppanással érkezik a hasamra, és élesen felvisít, akár egy óra. Ha van is valami, ami jobb egy macskánál az ágyon, én nem tudok róla. Körülötte sürgölődök, mert ha Lauren megérkezik, el fog tűnni. A lányom és a macskám nem bír meglenni egy helyiségben.

– Felkeltem! – mondom. – Ma te csinálod a reggelit.

Sárga-zöld szemével rám néz, majd ellépdel. Talál egy napos pontot, ahol ledobja magát, ezután onnan pislog felém. A macskák nem értik a viccet.

Behozom az újságot az ajtó elől. Szeretem a helyi lapot, mert felhívják benne a figyelmet a ritka madarakra – lehet nekik írni, ha az ember valami különleges fajt lát, például északi hangyászküllőt vagy szibériai szürkebegyet. Bár még korán van, de már így is olyan meleg a szürkület,

akár a leves. Az utca a szokásosnál is csendesebbnek tűnik. Némáságba burkolózik, mintha emlékezne.

Amikor meglátom a címlapot, összeszorul a gyomrom. És ott van. Elfelejtettem, hogy ma van a napja. Nem igazán emlékszem a dátumokra.

Mindig ugyanazt a képet használják. A szeme nagynak tűnik kalapja karimájának árnyékában, és úgy szorongatja a jégkrémes pálcikáját, mintha attól félne, hogy elveszik tőle. Haja nedvesen, fényesen tapad a fejére, és olyan rövid, akár egy fiúé. Úszott, de senki sem csavarta be egy puha törölközőbe, hogy megszáradjon. Ez nem tetszik. Még megfázik. A másik képet nem hozták le: azt, amin én vagyok. Azért nagy bajba kerültek. Bár, ha engem kérdezel, nem elég nagyba.

Hatéves volt. Mindenki nagyon ideges lett. Errefelé az ilyesmi gondot jelent, különösen a tónál, így hát minden gyorsan történt. A rendőrség az összes olyan ember házat átkutatta a megyében, aki gyerekeket bántalmazhat.

Nem mehettem be, amíg tartott, így odakint álltam a lépcsőn. Nyár volt, ragyogó és forró, akár egy csillag felszíne. Ahogy telt a délután, lassan égni kezdett a bőröm. Végighallgattam, ahogy felcsavarják a csúnya, kék szőnyeget a nappaliban, felszedik a padlódeszkákat, majd lyukat ütnek a beépített szekrényem falába, mert üregesnek hallották. Kutyák járták végig a kertemet, a hálószobámat, mindent. Tudom én, hogy miféle kutyák voltak. A halál fehér fái csillogtak a szemükben. Jött egy sovány férfi fényképezőgéppel, fotókat készített, miközben ott álltam. Eszembe sem jutott, hogy leállítsam.

– Ha nincs kép, nincs sztori! – szólt oda elmenőfélben. Nem tudtam, mire gondol, de vidáman búcsút intett, így hát visszaintegettem.

– Mi az, Mr. Bannerman? – A nyomozónő úgy nézett ki, mint egy oposszum. Nagyon fáradt volt.

– Semmi – feleltem remegve. *Kis Teddy, csendben kell lenned.* Kissé vacogtam, mintha fáznék, pedig nagyon melegem volt.

– A nevemet kiabálta. És azt hiszem, azt, hogy „zöld”.

– Biztos arra a gyerekkoromban kitalált történetre gondoltam, hogy az elveszett fiúk a tónál zöld dolgokká változnak. – A nő furcsán nézett rám. Jól ismertem ezt a nézést. Mindig így néznek rám. Az előkertben álló kis tölgyfa törzsébe kapaszkodtam. A fa adott az erejéből. Valamit el kellett volna mondani? Ha igen, akkor ott téblábol a gondolataim határán.

– Mr. Bannerman, ez az egyetlen lakóhelye? Nincs más ingatlan a tulajdonában? Esetleg egy vadászháza vagy bármi ilyesmije? – Letörölte a verejtéket a felső ajkáról. Üllőként nyomta a hátát a rá nehezedő törődés.

– Nincs – feleltem. – Nincs, nincs. – A hétvégi házat úgysem értené.

A rendőrök végül elmentek. El kellett menniük, mert egész délután a 7-Elevenben voltam, ahogy mindenki mondta. A biztonsági kamera felvétele is ezt igazolja. Régebben azt csináltam, hogy kiültem a járdára a fotocellás ajtóhoz. Amikor az sziszegve kinyílt, és a hideg levegővel együtt emberek áramlottak ki, cukrot kértem tőlük. Néha, ha volt náluk, adtak, és néha vettek is nekem. Anyu szégyellte volna magát, ha megtudja, de hát nagyon szerettem a cukrot. Sosem mentem közel a tóhoz vagy a Jégkrémes Kislányhoz.

Amikor végre végeztek, és visszaengedtek a házba, mindenhol éreztem a szagukat. Parfüm, izzadság, csikorgó gumi és vegyszerek. Nagyon kiborított, hogy látták az értékes holmijaimat, mint például anyu és apu képét. Már akkor is megfakult a fénykép, az arcvonásaik egyre

inkább elhalványultak. Kezdték elhagyni, eltűnni a férben. Aztán ott volt még a zenélődoboz a kandallópárkányon – anyu a távoli otthonából hozta. A zenélődoboz nem zenélt. Ugyanaznap tettem tönkre, mint amikor szétvertem a matrjoska babát – azon a napon, amikor az egerrel volt az az izé. A kis balerina leesset a száráról, és meghótt. Talán miatta éreztem a legrosszabbul magamat. (Eloise-nak hívom. Nem tudom, miért; talán csak úgy néz ki, mint egy Eloise.) anyu gyönyörű hangját hallottam a fülemben: *Theodore, mindent elveszel tőlem. Elveszel, elveszel, elveszel.*

Azok az emberek a szemükkel és a gondolataikkal feldúlták az összes holmimat, és többé már nem éreztem, enyémnek a házat.

Behunytam a szememet, és nagy levegőt vettem, hogy megnyugodjak. Amikor ismét kinyitottam, a matrjoska baba szélesen visszamosolygott rám. Mellette ott állt a zenélődoboz. Eloise, a balerina büszkén, egyenesen állt, tökéletes karját a feje fölé emelve, anyu és apu rám mosolygott a fényképről. A gyönyörű narancssárga szőnyegem olyan volt, mintha puha párna lett volna a talpam alatt.

Rögtön jobban éreztem magamat. Minden oké. Itthon vagyok.

Olivia a tenyeremnek nyomta a fejét. Elnevettem magam, és felvettem. Ettől még jobban éreztem magamat. De odafent, a padlásszobában a zöld fiúk megmoccantak.

Másnap benne voltam az újságban. HÁZKUTATÁS A GYANÚSÍTOTTNÁL, harsogta a főcím. Én pedig ott álltam a ház előtt. Más házakat is átkutattak, de a cikkből úgy tűnt, mintha csak az enyémet kutatták volna át, gondolom azoknak az embereknek volt annyi eszük, hogy eltakarják az arcukat. *Ha nincs kép, nincs sztori.* A fényképet a Jégkrémes Kis-lányé mellé tették, ami már önmagában egy sztori volt.

A képen nem látszott az utca, de gondolom az emberek felismerték. Kövek, téglák repültek be az ablakaimon. Nagyon sok. Alighogy újraüvegeztem, újabb kő repült be. Úgy éreztem, megőrülök. Oly sokszor történt, hogy feladtam, és furnérlemez szögelttem az ablakokra. Ez lassította őket. Nem olyan szórakoztató követ dobálni, ha nincs mit betörni. Ettől kezdve napközben nem járkáltam ki. Rossz időszak volt.

A Jégkrémes Kislányt – úgy értem, az újságot a fényképével – beteszem a lépcső alatti szekrénybe. Lehajolok, hogy a kupac aljára dugjam, és ekkor meglátom: a polcon hever, félig az újsághalom mögé rejtve – a magnó.

Rögtön megismerem. Anyué volt. Leveszem a szerkezetet a polcról. Amikor megérintem, furcsa érzés fog el, mintha valaki a közelben suttogna, de még épp nem hallok.

Van benne kazetta, már vettek is rá – az egyik oldalnak körülbelül a fele lehet tele. *Feljegyzések:* – áll a régi, sárgafekete csíkos címkén anyu megfakult, szabályos betűivel.

Nem hallgatom meg a kazettát. Tudom, mi van rajta. Mindig hangosan mondta el a feljegyzéseit. A mássalhangzókat kissé akadozva ejtette, ezt teljesen nem tudta levetkőzni. Hallani lehetett a tengert a hangjában. Anyu mesze innen született egy sötét csillag alatt.

Csak hagyd itt, felejtsd el, hogy láttad – fut át az agyamon.

Megeszek egy savanyú uborkát, és máris jobban érzem magam. Hiszen az egész már nagyon régen történt. Egyre több a fény, gyönyörű nap lesz a mai. Jönnek majd a madarak. Minden nap kiözönlenek az erdőből, és leszállnak a hátsó kertemben. Északi álarcosposzáták, királykák, sármányok, piros keresztcsőrűek, verebek, feketerigók, városi galambok. Tele van velük a kert, gyönyörű. Imá-

dom nézni. A megfelelő helyen, épp jó méretben kémlelőnyílást vágtam a furnérlemezbe – látom az egész hátsó kertet. Mindig gondom van arra, hogy az etetők tele legyenek és víz is legyen. A madarak nagyon szenvednek ebben a melegben.

Már épp ki akarok nézni, ahogy minden nap szoktam, amikor hirtelen összeszorul a gyomrom. Néha a bendőm már az agyam előtt tudomást szerez a környezetemben lévő történésekről. Valami nincs rendben. Ma reggel túl nagy a csend. Rémeket látok – mondom magamnak, majd nagy levegőt veszek, és a lyukra tapasztom a szememet.

Először a szajkót látom meg. Pont a pázsit közepén fekszik. Élénk színű, borzas tollcsomó – úgy csillog, akár egy olajfolt. Rángatózik. Az egyik hosszú szárnya a levegőben csapkod, elkeseredetten próbál repülni. Nagyon furcsán néznek ki a madarak a földön. Nem szoktak sokáig egy helyben maradni.

Remegő kézzel kinyitom a három nagy zárat a hátsó ajtón. *Katt, katt, katt.* Még most is megállok egy pillanatra, hogy bezárjam magam mögött az ajtót. A madarak szanaszét hevernek az udvarban a kiszáradt fűvön. Hasztalan rángatóznak valamin, ami barna csomagolópapírnak tűnik. Sokan, talán húszan már elpusztultak közülük. Néhányan nem. Hét, még dobogó szívet számolok össze. Levegőért kapkodnak, keskeny, fekete nyelvük merev a fájdalomtól.

Lázasan jár az agyam, olyan, akár egy felbolydult méhkas. Háromszor is levegőt kell vennem, mire felfogom, hogy mit látok. Az éjszaka valaki ragasztós csapdákat tett le az összes etetőnél, körbetekerte velük a ketrecek, és hozzáerősítette őket a zsinegről lelógó labdákhoz. Amikor hajnalban a madarak enni jöttek, a lábuk és a csőrük beleragadt a ragasztóba.

Gyilkosság, gyilkosság, gyilkosság – egyre csak ez jár a fejemben. Ki tenne ilyet a madarakkal? Aztán arra gondolkok: *Össze kell takarítanom. Nem hagyhatom, hogy Lauren meglássa.*

Az a kóbor cirmos macska ott hasal a repkényben a drótkerítésnél, és borostyánsárga szemével feszülten figyel.

– Tűnj innen! – kiabálom. Odadobom az első kezem ügyébe eső tárgyat: egy üres sörösdobozt. Nagy ívben elkerüli, fémesen koppan a kerítésoszlopon. A karom nélküli, sánta macska lassan bicegve odébbáll, mintha ez a saját ötlete lenne.

Összeszedem a még élő madarakat. Összeragadnak a kezemben, rángatózó masszát formálnak. Mintha egy szörny lépett volna elő a rémálmaimból: mindenfelé lábak, szemek és csőrök isszák a levegőt. Amikor megpróbálom szétszedni őket, toll válik el a hústól. A madarak nem adnak ki hangot. Talán ez a legrosszabb benne. A madarak nem olyanok, mint az emberek. A fájdalomtól elcsendesednek.

Beviszem őket, és mindennel megpróbálom feloldani a ragasztót, ami csak az eszembe jut. De elég néhány próba az oldószerrel, hogy belássam: csak tovább rontom a helyzetet. A madarak becsukják a szemüket, és pihegve belelegzik a gőzöket. Nem tudom, mit csináljak. Ez a valami örökre rájuk ragadt. A madarak nem tudnak élni, de még nem pusztultak el. Arra gondolok, hogy vízbe fojtom, vagy kalapáccsal fejbe vágom őket. Egyre rosszabbul érzem magam az ötletektől. Arra gondolok, hogy esetleg kinyitom a laptopos szekrényt. Talán az internet ad valami ötletet. De nem tudom kitalálni, hol altassam el a madarakat örökre. Mindenhez odaragadnak, amihez csak hozzáérnek.

Aztán eszembe jut, amit a tévében láttam. Egy próbát megér, és van ecetünk. Egy kézzel dolgozok: először levágok egy darabot egy locsolócsőből. Ezután kerítek egy nagy Tupperware dobozt, sütőport, a mosogató alól pedig kiveszem az ecetet. Óvatosan beteszem a madarakat a dobozba, leragasztom, majd a műanyag tetőbe vágott lyukon át bedugom a locsolócsövet. Egy zacskóban összekeverem a sütőport az ecettel, és aztán az egészet egy gumiszalaggal a csőhöz erősítem. Most már kész a gázkamra. A dobozban elkezd megváltozni a levegő, a tollak rángatózása lelassul. Végignézem az egészet, mert a halál megérdemel egy szemtanút. Ez még a madaraknak is kijár. Nem tart sokáig. A melegtől és a félelemtől már úgyis félholtak. Utoljára egy galamb pusztul el: kövér mellkasa egyre lassabban hullámszik, majd egyszer csak megmerevedik.

A Gyilkos belőlem is gyilkost csinált.

Kidobom a tetemetek a hátsó kukába. Az ernyedt, még meleg testek puha tapintásúak. Valahol a közelben beindítanak egy fűnyírót. Frissen vágott fű illata terjeng a levegőben. Ébrednek az emberek.

– Ted, jól van? – szólít meg a narancshajú férfi. Minden nap kiviszi a nagy kutyáját az erdőbe.

– Persze, minden oké – felelem. A férfi a lábamat figyeli. Rájövök, hogy se cipő, se pedig zokni nincs rajtam. A lábam fehér és szőrös. Az egyik lábamat eltakarom a másikkal, de ettől sem érzem jobban magam. A kutya liheg és vigyorog rám. Általában az állatok jobbak a gazdáiknál. Sajnálom az összes kutyát, macskát, nyulat és egeret. Emberekkel kell élniük, és ami még annál is rosszabb: szeretniük kell őket. Olivia viszont nem háziállat. Annál sokkal több. (Gondolom, mindenki így érez a macskájával kapcsoltban.)

Megáll a szívverésem, ha arra gondolok, hogy egy Gyilkos ólalkodik a házam körül a sötétben, és csapdákat állít

fel az udvaromon – élettelen bogárszemével talán engem, Laurent és Oliviát is meglesi.

Visszajövök. A Csivavás hölgy áll előttem. A keze a válamon. Ez szokatlan. Általában nem szeretnek megérinteni az emberek. A hóna alatti kutya megremeg, kigúvadt szemmel bámul.

A Csivavás hölgy háza előtt állok: sárga színű, zöld szegéllyel. Úgy érzem, épp elfelejtettem valamit, vagy most fogom megtudni. *Szedd össze magad!* – fut át az agyamon. *Ne légy furcsa!* Az embereknek feltűnik, ha valaki furcsa. Emlékeznek rá.

– ...szegény lába – mondja a nő. – Hol a cipője? – Ismerem az ilyen hanghordozást. Kis nők gondoskodni akarnak nagy férfiakról. Kész rejtély. – Vigyáznia kell magára, Ted! – mondja. – Az édesanyja halála aggódna magát.

Látom, hogy a lábamból szivárog valami – sötétvörös vér folyik végig a betonon. Biztos ráléptem valamire.

– Azt a kóbor macskát üldözöm – mondom. – Úgy értem, üldöztem. Nem akarom, hogy elkapja a madarakat a kertemben. – (Nem mindig találok el az igeidőket. Mindig mindent úgy érzek, mintha most történne, és néha elfelejtem, hogy valójában akkor történt.)

– Szörnyű az a macska – mondja. Egyszerre érdeklődővé válik a tekintete. Kapott tőlem valamit, most már mást is érezhet. – Egy kártevő. A városnak úgy kellene bánnia a kóbor macskákkal, mint a többi kártékony állattal.

– Igen, egyetérték – mondom. – Az egyszer biztos.

(A neveket nem jegyzem meg, de megvan a módszerem arra, hogy véleményt alkossak az emberekről, és emlékezzek rájuk. Az első: vajon kedvesek lennének a macskámhoz? Ezt a nőt Olivia közelébe sem engedném.)

– De azért köszönöm – mondom. – Most már jobban érzem magam.

– Elhiszem – mondja. – Holnap jöjjön el jeges teára! Majd sütök süteményt.

– Holnap nem tudok.

– Akkor bármikor. Szomszédok vagyunk. Figyelnünk kell egymásra.

– Én is mindig ezt mondom – udvariaskodok.

– Tudja, hogy szép a mosolya, Ted? Gyakrabban kellene mosolyognia!

Integetek és elvigyorodok, majd elsántikálok, mintha tényleg fájna, és rá se lépek a vérző lábamra, amíg a hölgy be nem fordul a sarkon.

A Csivavás hölgy nem vette észre, hogy máshol voltam, és ez jó. Kiesett valamennyi idő, de azt hiszem, nem túl sok. A járda még mindig csak meleg a talpam alatt, de nem forró. A fűnyíró továbbra is zúg valahol a közelben, a levágott fű illata tapadós és zöld a levegőben. Talán néhány percig tarthatott. De nem az utcán kellett volna megtörténnie. És cipőt kellett volna húznom, mielőtt kijövök a házból. Ez hiba volt.

Megtisztítom a sebemet fertőtlenítőszerrel, ami egy zöld műanyagpalackban van. Azt hiszem, inkább padlóra vagy munkalapra való, nem bőrre. Utána sokkal rosszabbul néz ki a lábam; a bőr vörös és eleven. Úgy tűnik, nagyon fájna, ha érezném. De legalább a vágás már tiszta. Gézzel betekerem a lábfejemet. Sok géz és sebtapas van itt. Előfordulnak balesetek a házunkban.

A kezem utána még mindig ragadós, mintha valami hozzátapadna, mondjuk rágó vagy halál. Eszembe jut, hogy valahol olvastam: a madarak lehetnek tetvesek. De lehet, hogy a halak. A kezemet is megtisztítom a padlóra

való vegyszerrel. Remegek. Beveszem a tablettát, amit néhány órával korábban kellett volna.

Ma tizenegy éve a Jégkrémes Kislány eltűnt. Ma reggel valaki megölte a madaraimat. Lehet, hogy ennek a kettőnek semmi köze sincs egymáshoz. A világ tele van olyasmivel, aminek nincs értelme. De ezek talán összefüggnek. Honnan tudta a Gyilkos, hogy hajnalban ilyen sok madár eszik a kertemben? Ismeri a környéket? Ezekről a gondolatokról nem érzem jól magamat.

Írok egy listát. Legfelülre ezt írom: *A Gyilkos*. Nem túl hosszú lista.

Narancshajú férfi
Csivavás hölgy
Egy Idegen

A ceruzám végét szopogatom. Az a baj, hogy nem ismerem olyan jól a szomszédokat. Anyu ismerte őket. Ebben nagyon jó volt, elbűvölte az embereket. De ha engem meglátnak, elindulnak az ellenkező irányba. Láttam már, hogy megfordulnak, és elsietnek. Így hát lehet, hogy a Gyilkos most is néhány házzal odébb van, és épp pizzát, vagy mit tudom én mit eszik, közben pedig rajtam röhög. Még írok a listához:

A Mászik férfi vagy a Felesége vagy a Gyerekeik
A Férfiak, akik a Kék házban laknak együtt
A Hölgy, Akinek Fánkillata van

Ez már majdnem az utca összes embere.

De igazából nem hiszem, hogy közülük bárki is a Gyilkos lenne. Néhányan, mint a mászik család, most épp nyaralnak.

Az utcánknek furcsa neve van. Néha megállnak az emberek, és fényképeket készítenek a horpadt névtábláról. Aztán elmennek, mert azon túl nincs más, csak az erdő.

Lassan még egy nevet hozzáírok a listához: *Ted Bannerman*. Sosem lehet tudni.

Kinyitom a szekrényt, ahol a ceruzákat meg ilyesmiket tartom, és beteszem a listát egy régi krétásdoboz alá, amit Lauren sosem használ.

Két dolog alapján alkotok véleményt az emberekről – hogyan bánnak az állatokkal, és mit szeretnek enni. Ha valami saláta a kedvenc ételük, akkor biztos, hogy rossz emberek. Ha bármi, ami sajtos, akkor valószínűleg rendben vannak.

Még délelőtt tíz sincs – ezt abból tudom, hogy a fűnérlemezre fűrt kémlelőnyílásokon át besütő nap fénykorongokat vet a padlóra –, de már nagyon rossz volt a mai nap. Így hát úgy döntök, hogy korai ebédet készítek magamnak. Ez a kedvenc ebédem, a legjobb a világon. Oké, ehhez ide kell hoznom azt a felvevő izét.

Mert azon gondolkodtam, hogy esetleg használhatnám a magnót a receptjeimhez. (Anyunak nem tetszene, tudom. Valami forrót érzek a tarkómon, ami arra utal, hogy épp olyasmire készülök, amit ő annak idején *rendbontásnak* nevezett.)

Kibontok egy új csomag kazettát. Jó illatuk van. Egy újat beteszek a magnóba. Kiskoromban mindig játszani akartam vele. A magnónak van egy nagy, piros gombja, ami olyan, akár egy zongorabillentyű: hangosan kattan, amikor lenyomom. Most viszont nem tudom, hogy mit kezdjek anyu régi kazettájával, ez pedig felbosszant. Nem dobhatom el, és nem semmisíthetem meg – arról szó sem lehet! –, de nem akarom a szép, új kazettáim között tartani. Így hát visszateszem a lépcső alatti szekrénybe, és

becsúsztatom az újságok, a Jégkrémes Kislány alá. Oké, készen állok!

Ted Bannerman sajtos-mézes szendvicsének receptje. Egy serpenyőben melegíts olajat, amíg füstölni nem kezd. Vajazz meg két szelet kenyeret mind a két oldalán. Végig egy kis cheddar sajtot – én a szeleteket részesítem előnyben, de te olyat használsz, amelyet a legjobban szeretsz. Ez a te ebéded lesz. Egy kis mézet kenj el mindkét kenyérszelet egyik oldalára. Tedd a cheddart a mézre. Tegy banánszeleteket a cheddarra. Ezután borítsd össze a szendvicset, és süsd a serpenyőben, amíg mind a két oldala aranyszínű nem lesz. Ha kész, akkor szórj rá sót, borsot és chiliszószot. Vágd ketté. Nézd, ahogy kiömlik belőle a sajt és a méz. Szinte már kár megenni. Ha-ha! – szinte.

Szörnyű a hangom! Mintha béka lenne egy furcsa gyerek hasában. Jó, felveszem a recepteket, de biztos nem fogom meghallgatni őket, hacsak nem muszáj.

A bogárember ötlete volt, hogy készítsek felvételeket. Azt mondta, hogy „vezessek naplót az érzéseimről”. Ezek a szavak megriasztottak. Olyan egyszerűnek hangzott. *Mesélje el, hogy mi történik, és milyen hatással van magára.* Jó, erről szó sem lehet. De jó felvenni a recepteket arra az esetre, ha egy nap eltűnnék, és senki sem maradna, aki emlékezne rájuk. Holnap majd az ecetes, epres szendvics-et veszem fel.

Anyunak megvoltak a maga nézetei az ételről, de én imádom. Egy időben úgy gondoltam, hogy lehetnék séf: mondjuk egy étkezdét vezethetnék. Képzeld csak el – Ted étterme! Vagy receptkönyveket írhatnék. De Lauren és Olivia miatt egyiket sem tehetem. Őket nem lehet egyedül hagyni.

Jó lenne valakivel beszélni ezekről a dolgokról. (Természetesen nem a bogáremberrel. Nagyon fontos, hogy

ne mutassam meg a bogárembernek, hogy ki vagyok.) Szeretném egy baráttal megosztani a receptjeimet, de nincs egy sem.

A fotelben ülök a szendvicsemmel, és óriáskerekű teherautókat nézek. Az óriáskerekű teherautók nagyszerűek. Hangosak, és mindenén átgurulnak vagy áttörnek. Semmi sem állítja meg őket. Sajt és teherautók. Boldognak kellene lennem. De csak tollak és csőrök járnak az eszemben. Mi van, ha beleragadok egy ragasztós csapdába? Ha egyszerűen csak eltűnök? Egy tanú sem lenne rá.

Gyengéd érintést érzek az oldalamon. Olivia a kezemhez nyomja a fejét, majd az ölembe lép a nehéz, kis bárszonyos talpával. Fordul egyet, majd még egyet, és elhelyezkedik a térdemen. Mindig tudja, ha zaklatott vagyok. A dorombolásától megremeg a fotel.

– Gyere, cicám! – mondom neki. – Ideje bemenni a ládádba. Jön Lauren. – Becsukódik a szeme, a teste pedig elernyed, ahogy elpihen. Dorombol, és majdnem kicsúszik a kezemből, miközben a konyhába viszem. Leveszem a régi, tönkrement fagyasztóláda tetejét. Már évekkel ezelőtt ki kellett volna dobnom, de Olivia, a jóisten tudja, hogy miért, szereti. Mint mindig, most is megnézem, hogy nincs-e bedugva, bár már évek óta nem használtam. A múlt héten még fúrtam néhány lyukat a tetejébe – félek, hogy esetleg nem kapnak elég levegőt. Nehéz megölni a dolgokat, az egyszer biztos, de gondoskodni a biztonságukról és életben tartani őket sokkal bonyolultabb. Hát erről aztán tudok egy s mást.

Laurennel a kedvenc játékát játsszuk. Sok szabálya van, és közben a rózsaszín biciklivel szédítő sebességgel kell száguldani keresztül-kasul a házban, miközben fővárosokat kiabálunk. Lauren kétszer csenget, ha jó a válasz, és négyszer, ha nem. Hangos játék, de valamennyire tanulni is

lehet belőle, így hát benne vagyok. Amikor kopognak az ajtón, a kezemet a csengőre teszem.

– Légy csendben, amíg kimegyek! – Mondom. – Néma csendben. Egy hangot sem! – Lauren bólint.

A Csivavás hölgy az. A kutya nyugtalanul dugja ki a fejét a táskájából. Tekintete fénylik és vad.

– Úgy hallom, valaki nagyon játszik – mondja. – Mindig mondom, hogy a gyerekeknek hangosaknak kell lenniük.

– Itt van nálam a lányom – mondom. – Nem a legmegfelelőbb az időpont.

– Pár éve hallottam, hogy van egy lánya – mondja a Csivavás hölgy. – Ki is mondta nekem? Most nem emlékszem. De arra igen, hogy hallottam, hogy van egy lánya. Nagyon szeretnék találkozni vele. A szomszédoknak barátságosaknak kell lenniük. Hoztam egy kis szőlőt. Egészséges, de mivel édes, mindenki szereti. Még a gyerekek is. Ez a természet cukorkája.

– Köszönöm – mondom. – De most mennem kell. Nem túl sok időt tudunk együtt tölteni. És tudja, odabent nagy a rumli.

– Hogy van, Ted? – kérdezi. – De tényleg, hogy van?

– Jól.

– És hogy van az édesanyja? Bárcsak írna.

– Jól van.

– Oké – mondja körülbelül egy perc elteltével. – Majd még találkozunk.

– Hé, apa! – kiáltja Lauren, amikor az ajtó már becsukódott a Csivavás hölgy mögött. – Chile!

– Santiago! – ordítom.

Lauren felsikít, és elteker, villámgyorsan kanyarogva a bútorok körül. Pedálozás közben hangosan énekel egy dalt, amit a fatetvekről költött, és ha nem lennék szülő, soha nem hittem volna, hogy egy fatetűről szóló dal ilyen

örömet okozhat nekem. De ilyen a szeretet kézként nyúl beléd.

Hirtelen megáll, a kerekek csikorognak a fadeszkán.

– Ted, most már ne gyere utánam – mondja.

– De hát játszunk! – Összeszorul a szívem. Helyben vagyunk.

– Én már nem akarok játszani. Menj el, idegesítesz!

– Sajnálom, cicám – mondom. – Nem tehetem. Szükséged lehet rám.

– Nincs rád szükségem – mondja. – És egyedül akarok biciklizni! – Felemeli a hangját. – Egyedül akarok lakni egy házban, egyedül enni, egyedül nézni a tévét, és soha többé nem akarok senkit sem látni! Santiagóba akarok menni, Chilébe!

– Tudom – mondom. – De a gyerekek egyedül nem mehetnek. Egy felnőttnek vigyáznia kell rájuk.

– Egy nap el fogok menni – mondja.

– Nézd, cicám – mondom olyan gyengéden, ahogy csak tudom. – Tudod, hogy erre sosem kerülhet sor. – Próbálok a lehető legőszintébb lenni vele.

– Gyűlöllek, Ted! – Akárhányadszorra is mondja ki ezeket a szavakat, mindig ugyanúgy érzem magamat: mintha hátulról, gyorsan rám ütnének.

– Apa, nem Ted – mondom. – És ezt nem gondolod komolyan.

– Komolyan gondolom – mondja: a hangja vékony és halk, akár egy pók. – Gyűlöllek!

– Együnk egy kis jégkrémet? – még nekem is úgy hangzik, mintha büntudatom lenne.

– Bárcsak meg se születtem volna – mondja, és elteker; a csengő trillázik, miközben áthajt a korábban készített rajzán: egy kékeszöld szemű, fekete macskát ábrázol. Olivia.

Korábban nem hazudtam; itt tényleg nagy a rumli. Lauren kiöntött egy kis lekvárt a konyhában, majd áthajtott rajta, ragados csíkot húzva a házban. A kanapén szanaszét törött zsírkreták, és mindenféle piszkos edények hevernek. Lauren egyik kedvenc játéka, hogy egyesével kiveszi a tányérokat a szekrényből, majd megnyalja őket. Ezután elkiáltja magát:

– Apa, az összes tányér piszkos! – Most viszont a padlóra gurítja a bringát, majd úgy tesz, mintha traktor lenne: morog és kúszik.

– Nem baj, amíg boldog – motyogom. Ilyen szülőnek lenni.

Épp a délutáni tablettámat veszem be egy korty vízzel, amikor Lauren nekem ütközik. A víz a pohárból a kék szőnyegre loccsan, a tablettá pedig kihullik az ujjaim közül, megpattan, apró sárga pötty a levegőben, majd eltűnik. Letérdelek, és benézek a kanapé alá. Sehol sem látom. Már nekem is vészesen fogynak a tartalékaim.

– A szentségit! – mondom gondolkodás nélkül. – Az isten verje meg!

Lauren visítani kezd. A hangja akár egy sziréna, és addig emelkedik, hogy a fejem már majdnem szétrobban.

– Te *káromkods*z – zokogja. – Te nagy, kövér, szörnyű ember: ne *káromkodj*!

Nálam pedig elszakad a cérna. Nem akarom, de ez történik. Szeretném azt mondani, hogy nem a *nagy, kövér*től akadtam ki, de nem tudom.

– Elég! – kiáltom. – Itt a vége, most azonnal!

– Nem! – Az arcomat karmolja, hegyes ujjai a szememet keresik.

– Nem játszatsz itt, ha nem tudsz viselkedni! – Sikerül lefognom, és végül abbahagyja a verekedést.

– Cicám, szerintem aludnod kellene egy kicsit – mondom. Leteszem, és elindítom a lemezt. A lemezejátszó sut-

togása megnyugtató. A nő szép hangja száll a levegőben. Téli este van, és senkinek sincs még egy ágya, senkinek sincs cukorkája... most nem jut eszembe az énekesnő neve. A tekintetéből süt az együttérzés. Hasonlít egy anyához, de olyanhoz, akitől nem kell félni.

Összeszedem a zsírkrétákat és a filctollakat, majd megszámolom őket. Jól van, mind ott van.

Úgy szoktattam Laurát, hogy erre a zenére aludjon el. Nyűgös gyerek volt, és mostanában kezd zűrös fiattallá válni. Minek is hívják őket? Kiskamasszá. Vannak napok, mint a mai is, amikor nagyon fiatalnak tűnik, és nem akar mást, csak a rózsaszín biciklijén tekerni. Aggaszt, ami ma történt. Sok minden aggaszt.

Elsősorban, és leginkább ez: mostanában gyakrabban megyek el. Akkor szokott történni, amikor valami stressz ér. Mi van, ha egy nap elmegyek és nem jövök vissza? Lauren és Olivia magukra maradnak. Erősebb tablettákra van szükségem. Beszélek majd a bogáremberrel. Hideg a sörösdoboz a tenyeremben, kígyóként sziszeg, amikor kihúszom a fülét. Kiveszek három csemegeuborkát az üvegből, félbe vágom, majd megkenem őket mogoróvajjal. Ropogós. Ez a legjobb csemege, és nagyon jól illik a sörhöz, de nem tudom élvezni.

A második aggodalmam: a zaj. A házunk a zsákutca végén van, mögötte nincs más, csak az erdő. És a bal oldalon lévő ház ősidők óta üresen áll: az ablakokra belülről ráragasztott újságpapír már megsárgult és felpöndörödött. Így hát az évek alatt lanyhult az éberségem. Engedem Laurát kiabálni és énekelni. Ezen el kell gondolkodni. A Csivvás hölgy meghallotta.

Fekete ürülék van szétszóródva a konyhaasztal alatt. Az egér visszajött. Lauren halkán még mindig sír, de már kezd csendesedni, ami jó. A zene megteszi a hatását. Re-

mélhetőleg egy ideig aludni fog, és akkor majd felkelhetem vacsorázni. A kedvencét készítem: hot dogot spagettivel.

A harmadik aggodalmam: meddig fogja szeretni a hot dogot és a spagettit? Meddig tudom megvédeni? Állandóan figyelni kell. A gyerekek olyanok, mintha lánc lenne a szíved vagy a nyakad körül, és mindenfelé rángatnának. Túl gyorsan nő fel: tudom, hogy minden szülő ezt mondja, de ez az igazság.

Nyugodj meg! – mondom magamnak. Hiszen végül Olivia is megtanulta megszeretni a helyzetet. Kiscica korában mindig az ajtóhoz futott, amikor csak kinyitottam. Odakint nem maradt volna életben, mégis futott. Most már megjött az esze. Nem mindig az a legjobb nekünk, amit akarunk. Ha ezt egy macska meg tudja tanulni, akkor Lauren is. Remélem.

Lassan véget ér a nap, és vacsora után Laurennek mennie kell.

– Szia, cicám – mondom.

– Szia, apa – feleli.

– Találkozunk a jövő héten!

– Aha – feleli, és a hátizsákja szíjával játszik. Őt látszólag nem érdekli, de én utálom ezt a részt. Azt a szabályt hoztam, hogy nem mutatom ki, mennyire felzaklat. Ismét felteszem a lemezt. A forró alkonyatban tovaszáll a nő hangja.

Ha rossz napom van, akkor a *most* és az *akkor* összekeveredik. A ház egyes helyein anyu és apu hangját halom. Néha azon veszekednek, hogy ki menjen a boltba. Néha a régi tárcsás telefon csengése és surrogása hallatszik a folyosón, aztán anyu betelefonál az iskolába, hogy megint beteg vagyok. Néha arra kelek fel, hogy reggelizni hív. Kristálytisztán hallatszik. Utána csend borul rám, és

eszembe jut, hogy már mind a ketten elmentek. Csak az istenek tudják, hogy hová.

Az istenek közelebb vannak, mint gondolnád. A fák között élnek, olyan vékony bőr mögött, ami már attól szétnyílik, ha örömmel megkaparod.

Olivia

Épp javában nyalogattam a lábam viszkető részét, amikor Ted hívott. A csuda vigye el! – gondoltam, ez nem a legjobb időpont. De olyan hangszínnel szólt, így abbahagytam a nyalogatást, és megkerestem. Csak a köteléket kellett követnem, ami aznap élénk aranyszínűben ragyogott.

Ted a nappaliban állt. A tekintete üres volt.

– Cicám – mondta újra és újra. Úgy kavartak benne az emlékek, mint megannyi fűreg a bőr alatt. Villámlott. Méghozzá nagyot.

A horpaszommal nekidőltem. Remegő kézzel emelt fel. Minden lélegzetvétele utat fűjt a szőrömbe. Doromboltam az arcánál. A levegő kezdett megnyugodni, az elektromosság lecsillapodott. Ted egyre lassabban lélegzett. Arcát az enyémhez dörzsölte, átáramlottak belém az érzései. Fájdalmas volt, de kibírtam. A macskák nem kapaszkodnak bele a dolgokba.

– Köszönöm, cicám – suttopta.

Látod? Elfoglalt voltam, amikor hívott, de azért odamentem hozzá. Az ÚR adta nekem ezt a feladatot, és én örömmel végzem el. Egy kapcsolat nagyon törekeny dolog. Minden nap dolgoznod kell rajta.

A ted nő bánatosan énekel. Minden dalt kívülről tudok, ismerem a hangja kis bizonytalanságait, az aprócska rossz hangot abban a prériről szóló dalban. Ha Lauren nincs itt, éjjel-nappal szólnak a dalai. Úgy tűnik, Tednek szüksége van a társaságra. Gondolom, szerinte egy macska nem számít. Azt hiszem, ha úgy akarnám, ezen akár meg is sértődhetnék. De a tedek mind szeretethesek, így ezt nem veheted személyeskedésnek. Általánosságban beszélek. Egy tedet sem ismerek, csak Tedet. Meg, gondolom, Laurent.

Elmesélem az elejétől kezdve. Onnan, hogy miként talált meg a viharban aznap, amikor a kötelék összekötött bennünket.

Emlékszem arra, hogy megszületek. Nem voltam ott, aztán meg egyszerre igen – csak így. A melegből kilöktek a hidegbe, gyenge mancsaimmal rúgkapáltam, és belegabalyodtam egy ragadós membrán szálaiba. Először éreztem levegőt a szőrömön, először nyitottam nyávogásra a számát. Ő pedig fölém hajolt, és olyan magas volt, akár az ég. Meleg nyelv, meleg száj a nyakam körül. Gyere, kiscica, itt nem vagyunk biztonságban. Anyamacska. A többieket otthagytuk a sárban. Ők nem éltek túl az átkelést. A puha formák, melyekkel hónapokon át osztottam a sötétségen, most mozdulatlanul hevernek a zuhogó esőben. Gyere! Félt. Bármilyen kicsi is voltam, ezt láttam rajta.

Biztos, hogy napokig tartott a vihar. Nem tudom, meddig. Egyre csak mentünk, hogy valami meleg menedéket találjunk. A szemem még nem nyílt ki, így csak szagokra, tapintásokra emlékszem: a puha, földes helyre, ahol aludtunk, a patkány orrfacsaró bűzére. A bundájára az orromon, amikor szorosan körém gömbölyödött, a magyallevelek nedves szagára.

Ahogy kezdett kinyílni a szemem, halványan már láttam. Megannyi fénylő késként ömlött az eső. A világ csattogott és rázkódott. Mindig csak ezt láttam, így azt hittem, állandóan vihar van.

Megtanultam felállni, majd egy kicsit menni. Kezdttem rájönni, hogy Anyamacskának valami baja van. Egyre lassabbak lettek a mozdulatai. Kevesebb tej jött.

Egyik éjszaka egy vízmosásban leltünk menedékre. Tüskebokrok ágai remegtek és csapkodtak fölöttünk a szélben. Anyamacska melegített és megetetett. Dorombolt. Lassan elhalkult a hang, tovatűnt a meleg. És aztán nem mozdult. Kezdtett átjárni a hideg.

Üvöltő zaj hallatszott, és fénysugár vakított el, de nem az égbolt remegő fénye, hanem egy sárga kör. Esőtől csillogó, pókhoz hasonlító húst éreztem. Akkor még nem ismertem azt a szót, hogy kéz. Körbefogott, elemelt a mamámtól.

— Ez meg mi? — A férfi nedves föld szagát árasztotta. A kézelője sártól volt foltos. A közelben egy fenevad morgott. A férfi betett a fenevadba. Az eső megannyi apró kavicsként verte a tetőt. Ezután becsavart valami melegbe. A takaró sárga volt, kék pilangós mintával. Olyasvalaki illatát éreztem rajta, akit ismertem vagy szerettem volna megismerni. Ez meg hogy lehet? Még senkit sem ismertem.

— Szegény kiscica — mondta. — Én is teljesen egyedül vagyok. — Megnyaltam a hüvelykujját.

Ekkor történt. Halvány, fehér ragyogás gyúlt a mellkasán, ott, ahol a szívének kell lennie. A ragyogás kötéllé alakult, ami átnyúlt a levegőn. A kötélek közelített felém. Cserregtem, küzdöttem. De erősen fogtak. Éreztem, hogy a fény körülöleli a nyakamat, és a szívéhez kapcsol. Nem fájt. Összekötött bennünket. Nem tudom, hogy ő is érezte-e — szeretném azt hinni, hogy igen.

Aztán hazahozott ebbe a szép, meleg házba, ahol állandóan alhatnak és cirógatnak. Ha nem akarok, rá sem kell néznem a külvilágra! Az ablakok be vannak deszkázva. Ted benti macskát csinált belőlem, és azóta semmi gondom. Ez a házunk, ami csak a miénk, és senki más nem léphet be. Leszámítva az Éjszakát, a zöld fiúkat és Laurent. Az igazat megvallva, meglennék egyesek nélkül.

Azt hiszem, el kellene mondanom, hogy milyenek vagyunk. A történetekben ezt szokták csinálni. Ez viszont nehéz. A tévében sosem tudom megkülönböztetni a tedekeket. Nem tudom, milyen részletek fontosak. Úgy értem, az én tedem valamiféle homokszínű? Az arcán vörös szőrfoltok vannak, a fején pedig vastagabb szőr, ami valamivel sötétebb árnyalatú, olyan, mint a lakkozott fa.

Ami engem illet, Ted mindig úgy szólít, hogy „te” vagy „cicám”. De az én nevem Olivia. Vékony, fehér sáv fut végig a mellkasomon, ami kiemeli szénfekete bundámat. A farkam hosszú és vékony, mint egy pálca. A fülem nagy, alul széles, felül pedig hegyes. Nagyon érzékeny. A szemem mandulaalakú és zöld, akár az olivabogyó a koktélokban. Azt hiszem, nyugodtan mondhatom, hogy gyönyörű vagyok.

Néha remek csapat vagyunk, míg máskor veszekszünk. Ahogy az már csak lenni szokott. A tévében azt hallottam, hogy mindenkit, a tedekeket és a macskákat is olyanoknak kell elfogadnunk, amilyenek. De kell, hogy legyenek határaid. A határok fontosak.

Most elég ennyi. Az érzések nagyon fárasztóak.

Hirtelen távoli csengésre riadok fel a szundikálásomból – vagy egy cérnavékony hang hívogat.

Megrázom a fejemet, hogy köddé váljon az álom. De a zaj továbbra is hallatszik. Valami apró lény énekel valahol? Nem tetszik. EeeeeEEEEEeeee.

A narancssárga szőnyeg csodás a mancsom alatt – mintha kis, puha golyókon sétálnék. Színe akár a tenger fölött lenyugvó napé. A kémlelőnyílásokon át fényfoltok vetülnek a falakra, melyek itt nyugtató mélyvörösek. Teddel úgy gondoljuk, hogy ez gyönyörű szín. Azért néhány dologban egyetértünk! Ott áll Ted fotelje, a bőr fényesre kopott a fejtámlánál és a karfán. Ezüstszerű ragasztószalag fedi a lyukat, ahol egy motokrossz verseny alatt egy steak-késsel beleszúrt. Mindent szeretek ebben a szobában, ki-

véve két dolgot, amik a kandallópárkányon vannak, a zenélődoboz mellett.

Az első dolgot, amit utálok, matrjoskának nevezik. Egy kisebb változata van benne, abban egy másik, és így tovább. Milyen szörnyű! Rabok. Elképzelem, ahogy mind sikítanak a sötétben, mert nem tudnak megmozdulni vagy beszélni. A baba arca széles, bambán mosolyog. Olyan boldognak tűnik, hogy fogságban tartja a gyerekeit.

A második dolog, amit utálok, az a kandalló fölötti fénykép. A Szülők bámulnak rám egy üveglap mögül. Mindent gyűlölök, ami csak ezzel kapcsolatos. A nagy keret ezüstből van, szőlő, virágok és mókusalakok díszítik. Ocsmány. A mókusok arca látszólag megolvadt és feketére égett. Mintha valaki olvadt ezüstöt öntött volna az élőlényekre, és aztán hagyta volna kihűlni. De a legrosszabb a kép a keretben. A háttérben egy tó van, fekete, üvegszerű. Két ember áll a homokos parton. Az arcuk nem más, csak lyuk a semmibe. A Szülők nem voltak kedvesek Teddel. Valahányszor a kép közelébe megyek, érzem a lelük üres rángatását.

A zenélődobozt viszont szeretem. A kisasszony olyan egyenesen nyújtózkodik, mintha az eget akarná elérni.

EeeeEEeee. A csengés nem a Szülőktől jön. Hátat fordítok nekik, felemelem a farkamat, és a fenekemet mutatom.

A rózsaszín bicikli a nappali közepén hevert, a manókerekerek észrevétlenül forognak. Lauren. Ő Ted kis tedje. Vagy talán egy másik tedhez tartozik, ő pedig csak vigyáz rá? Elfelejttem. Az illata ott van a szőnyegen, a karfán, de csend van. Biztos már elment. Jól van. De sosem pakolja el az istenverte biciklit. Jézusom! Tényleg próbálom nem kimondani az „isten”-t – khm, khm. Nem szeretem hiába a számra venni az Ő nevét.

Ha Lauren itt van, akkor a ládámhoz megyek. Odabent van hely a gondolataimnak. Ott mindig sötét van és jó érzés bent lenni. Biztos, hogy az Úr nem helyesli, amit mondani készülök, de – a kis tedek borzalmasak. Sosem lehet tudni, éppen mit fognak csinálni. És Laurennek a jelek szerint van valami *pszichológiai problémája*; a részleteket nem tudom, de úgy tűnik, hogy emiatt nagyon durva és hangos. A macskák érzékenyek a zajra. A fülünkkel és a szemünkkel látunk. Úgy értem, természetesen a szemünkkel is.

A konyhában a ládám a fal mellett áll. Odanyomom a fületem a hűvös oldalhoz, hogy meghallgassam, de a vinnyogó hang szerintem nem onnan jön. Ted ismét súlyokat tett a tetejére, így nem tudok belemenni. Dühítő. Lauren összefirkálta a hűtőszekrény melletti táblát, kusza kriksszkrakszokat hagyva maga után. *Bla bla bla*, írta. *Ted az Ted. Olivia macska*. Milyen NAGYSZERŰ észrevételek. Még sokra fogja vinni. A hűtőszekrény zörög, a csapból csöpög a víz. De a fülemben továbbra is hallatszik a kis csengés, és ez egyik hangnak sem felel meg. A zúgó szobában minden úgy van, ahogy lennie kell. A szekrények mind zárva.

Hallom, hogy a gépek halkán duruzsolnak a zárt ajtók mögött. Mobiltelefon, laptop, nyomtató. Olyan a hangjuk, mintha élnének, és mindig úgy érzem, épp szólni készülnek hozzám, de sosem teszik. Továbbra is hallatszik a hangocska: mintha harangjáték lenne vagy valami magas hang. Ezt a hangot nem a gépek adják ki.

Felmegyek az emeletre. Szeretek felmenni a lépcsőn. Mindig úgy érzem, hogy ez valamiféle fejlődés. Én is szeretek azon a lépcsőfokon aludni, ami pont középen van. Úgy érzem, mintha lebegnék. A futószőnyeg fekete, én pedig szinte beleveszek. Ted néha belém botlik. Túl sokat iszik.

A hang nem tűnik hangosabbnak vagy halkabbnak, ahogy áthaladok a helyiségeken, ami furcsa. Nagy ívben kitérve megkerülöm a padlásszoba ajtaját. Rossz hely. A hátsó lábamra állok, hogy lehúzzam a hálószoobaajtó kilincsét. Hangos kattanással enged, és szélesre tárul. (Szeretem az ajtókat. Egyszerűen imádom őket.) Őt vagy hat tekercs ragasztószalag hever Ted ágyán. Jardszámra veszi ezt a cuccot. Fogalmam sincs, hogy mi a fenére használja. Megnyalom a ragasztószalagot. Ragadós és erős íze van. Az *eeeeooooeee* továbbra is halkan a fülemben cseng. *Cserregek* a türelmetlenségtől. Csak képzelem vagy a hang valóban kissé fémesen kong, mintha egy csőből jönne? A fürdőszobában felugrom, hogy tegyek egy próbát a csapokkal. A belső visszhangon kívül más hang nem jön belőlük. Megnyalom a fémét, és megszaglászom a mosdókagyló szélét borító koszt.

Ted nem túl tiszta ted. Az ő fürdőszobája nem úgy néz ki, mint a fürdőszobák a tévében.

A fürdőszobai szekrény ajtaja nyitva. A gyógyszeres dobozok hosszú, barna sorokban állnak a polcokon. Megsimogatom őket a farkam hegyével, majd egy kicsit meglökdösöm. Zörögve hullnak le, záporoznak belőlük a tabletták. Rózsaszín, fehér, kék. Soha nem zárja be őket rendesen, mert biztonsági kupakok, és részegen nem tudja levenni őket. A tabletták összekeverednek a koszos csempén. Néhány a reggeli zuhanyzásból maradt pocsolóban landol. Már rózsaszínűen szivárognak a vízbe. Egy zöld-fehér kapszulát ütögetek a padlón.

Eeeeeooooeee. A magas fekvésű dal. Ez egy üzenet, tudom, és úgy érzem, mintha csak nekem szólna. De nem maradt időm ezen tovább töprengeni, mert eljött az Ő ideje.

A kötelék Tedhez köt, aki a gondjaimra van bízva, ahogy az Úr elrendelte. De rajta kívül is van életem, tudod? Vannak, amik érdekelnek. Vagyis egyvalami. Eljött az ő ideje, és ez nagyon izgalmas. Sietek lefelé a lépcsőn az ablakhoz. A rózsaszín biciklit kikerülve a kanapé mögötti másik útvonalat választom mancsnyomokat hagyva a porban. Önkéntelenül is megijedek, hogy elkéstem, pedig tudom, hogy nem. De a fénykörök *pontosan* a megfelelő szögben állnak a falakon. Felpattanok a kis zöld makraméterítős asztalra. Ha a hátsó lábaimra állok, és kicsit kinyújtózom, pont ki tudok nézni az utcára nyíló kémlelőnyíláson, és átlátok a kis tölgyfán. A kötelék követ a levegőben, ezüstösen világítva lóg mögöttem. A többi kémlelőnyílás ted magasságban van, én nem érem el őket, csak itt látok ki a külvilágra.

Ez egy kis lyuk, talán negyeddolláros méretű lehet. Nem sokat látok; egy tölgyfa törzsének kicsavarodott részét, néhány csupasz téli ágat, köztük átnézve pedig néhány méternyi járdát. Miközben a szürke eget bámulom, az megadja magát, és csöndben szállingózni kezd a hó. A járda fokozatosan eltűnik a fehérség alatt, minden fagon keskeny hócsík húzódik. Ez minden, amit ismerek, egy kis érményi a világból.

Hogy bánom-e? Hiányzik-e, hogy kimenjek? Egyáltalán nem. Odakint veszélyes. Nekem ez elég, amíg őt láthatom.

Remélem, Ted nem mozdítja el a makraméterítős asztalt. Ez pont olyasmi, amit megtehetne. Akkor nagyon dühösnek kellene lennem, és utálok dühös lenni.

Ha nem jön, akkor várok. Erről szól a szerelem, természetesen. Türelem és kitartás. Az Úr tanított meg erre.

Az illata megelőzi: úgy száll a levegőben, akár a pirítósra csöpögő méz. Kecses léptekkel fordul be a sarkon. Hogy is írhatnám le? Csíkos, mint egy kis fakó tigris.

Sárga szeme akár az érett aranyló almahéj vagy a pisi. Úgy értem, gyönyörű. Káprázatos nőstény. Megáll és nyújtózkodik ide-oda, kinyújtja hosszú fekete karmát. Pislog, amikor hópelyhek szállnak az orrára. Valami ezüstös lóg ki a szájából, talán egy farok. Egy kis hal, szardínia vagy szardella. Mindig is kíváncsi voltam, milyen a hal igazi íze. Sajtdarabkákat és maradék csirkefalatokat szoktam kapni vagy a 7-Eleven bolt akciós pultjából valami régi tarját. És amikor nagyon éhes vagyok, meg kell kérnem az Éjjeli-öröket, hogy vadásszanak nekem. (Gyűlölöm az erőszak összes formáját, de nem én teremtettem a világot, és ha kell, hát kell.)

Remélem, nagyon finom a halad – mondom némán a cirmosnak. A mancsommal megsimogatom a furnérlemezt. Szeretlek. A szél jajgatássá erősödik, egyre sűrűbben kavarg a hó, ő pedig egy fekete-arany villanással eltűnik. Vége a műsornak. Az ÚR által megadott, majd elvétel.

Ha láttam, utána szeretek egy kicsit üldögelni és eltűnődni. De megint hallatszik a halk vinnyogás, most már hangosabban. A mancsommal addig dörzsölöm a fületem, amíg el nem kezd pirosodni és fájni. Ám ez sem változtat semmin. Honnan a fenéből jön ez a hang? Oooooooooooooe – egyre csak ezt hallom. Hogy tudnék bármit is elintézni úgy, hogy ez cseng a fülemben? Olyan, mint egy kis óra. Sőt még rosszabb: szinte olyan, mintha bennem lenne, és nem akarna megállni. A gondolattól elfog a nyugtalanság. Miért cseng-bong a kis óra? Milyen óra fog eljönni? Útmutatásra van szükségem.

Odamegyek a Bibliámhoz. Vagyis most már az enyém. Azt hiszem, Ted édesanyjáé volt. Ő viszont elment, és amíg vissza nem jön, úgy érzem, hogy nyugodtan használhatom. A lapok vékonyak és susognak, akár a szárított virágszirmok. A borítóján aranydíszítés van, ami titokként ragadja meg tekintetet. Ted a nappaliban egy magas asz-

talon tartja a Bibliát. Az igazat megvallva semmi haszna, mert ő aztán ki nem nyitja. A könyv kissé már viseltes, de hát gyakorolnom kell az áhítatot.

Felugrok mellé. Ez igen szórakoztató, mert mindig úgy érzem, hogy mindjárt leesek. Veszélyesen remegek a térben. Aztán egyik mancsommal meglököm a könyvet, és átbillentem azt a peremen.

Nagy csattanással, kinyílv esik a padlóra. Várok, mert még nincs vége; néhány pillanattal később megremeg a ház, és dübörög a föld. Amikor először ez történt, *nyivá-koltam*, megijedtem, és bebújtam a kanapé alá. De megértettem, hogy Ő így jelzi, hogy helyesen cselekszem.

Leugrok, szépen landolok mind a négy mancsomon, és az ÚR rávezeti a szememet arra a részre, amit láttatni akar.

Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent.*

Megremegek attól, hogy ez mennyire igaz. Szeretem a Tedemet, a cirmosomat, a házamat, az életemet. Szerencsés macska vagyok.

Ha találok egy olyan részt, ami tetszik, igyekszem megjegyezni – mint az imént említettet. De nehéz lehet a mondatokat egészben megőrizni az elmében. Olyan, mintha felborítanék egy pohár üveggolyót a padlón. Mindenfelé szétgurulnak a sötétben.

A könyv igazából csak egy útmutató. Szerintem az ÚR más a macskák számára. Jobb szeret közvetlenül szólni hozzánk. Mi nem úgy látjuk a dolgokat, ahogy a tedek.

* János 4:7-21, Károli Gáspár fordítása

Elhelyezkedek a kanapén, egy napfénykorongon. Szándékosan hátat fordítok a leesett Bibliának, hogy Ted számára világos legyen majd: nekem semmi közöm hozzá. A vinnyogás valamivel halkabb lett.

De akkor miért van még mindig rossz érzésem? Mi baj lehet? A Biblia pozitívabb nem is lehetett volna. Na mind-egy, az élet trükkje az, ha nem tetszik, ami épp van, akkor aludj, amíg el nem múlik.